

Világversenyeken küzdenek a Dávid fiúk

A shinkyokushinkai japán küzdősport elnevezése a progresszióra, a fejlődés és változás melletti elkötelezettségre utal. A karate ezen ága komoly versenysport, s világszervezetének hosszú távú célja az olimpiai játékokhoz való csatlakozás. A berettyóújfalui **Dávid András** e sportág művelőjeként már középiskolás korában komoly célokat fogalmazott meg. A most 26 éves fiatalember szinte mindent elért, amit akkor maga elé tűzött. Azóta a most 23 éves iker öccsei, **Máté** és **Ádám** is csatlakoztak bátyjukhoz. És hogy milyen sikerrel? Volt olyan év, hogy az U20-as kategóriában Siklóson mind a hárman felállhattak a dobogóra. Jelentős nemzetközi eredményekkel is felhívták magukra a figyelmet.

A négyévente megrendezett, súlycsoportok nélküli shinkyokushin karate világbajnokság 2019. novemberi versenyére közel 200 sportoló érkezett Tokióba a világ minden tájáról, köztük a Derecske Budo Egyesület két versenyzője, Dávid András és Dávid Máté is. Ők addigra már többször állhattak fel Európa-bajnoki dobogóra, s 2021-ben Grúziában az Eu-

Dávid András
(középen) iker
öccseivel, Mátéval
és Ádámmal

rópa-bajnokságon már mind a három Dávid testvér ott volt a 19 fős magyar küldöttségben. Kíváncsi voltam az indulásra, mi mindenre jut idejük a versenyek, edzések mellett a Berettyóújfaluban élő fiataloknak. Először Andrászt kérdeztem, mi történt vele, mióta nem találkoztunk.

– Először vegyésznek jelentkeztem az érettségi után, de nem váltotta be a reményeket. Elvégeztem a gyógy- és sportmasszázsi iskolát, utána találtam meg a sport- és rekreációs szervezés szakot a Debreceni Egyetemen. Ezt a képzést fejeztem be januárban. Jelenleg munkát keresek. Valószínűleg a rekreációs területen fogok elhelyezkedni, valamilyen wellnesshotelben, ha lehet. A rekreáció nemcsak a megelőzést jelenti, hanem egyes sérülések, mozgásszervi betegségek kezelését is. Nyugaton inkább a megelőzést értik rajta, felénk pedig, mivel az az általános gyakorlat, hogy később fordulunk a betegségeinkkel orvoshoz, inkább az utókezelést.

– Mikor talált meg a küzdősportot?

– Egy általános iskolába jártunk mind a hárman, oda, ahova édesanyánk is. Itt arra nevelték minket, hogy a tudás érték, de emellett teljes mellszélességgel támogatták a versenyzésünket. Még első osztályban láttam egy karatebemutatót, és az osztálytársaim nagy része el is ment az első edzésre. Nekem unszolni kellett a szüleimet, mert duci kisfiú voltam, és féltettek, hogy valami bajom lesz, de nem történt semmi. Ott ragadtam.

– Mi még óvodások voltunk, amikor rendszeresen mentünk anyával Andrásért – emlékszik vissza Máté –, így akaratlanul is megérezünk valamit az edzések hangulatából.

– Az volt a kérésünk – mosolyog Ádám –, amikor hatévesek lettünk, hogy járassunk mi is az edzésekre.

– Mi nem helyben tanultunk tovább – veszi vissza a szót Máté –, hanem Debrecenben a Kossuth Lajos Gimnáziumot választottuk. Itt nem mindegyik tanár értékelte, ha egy-egy hétvégi európai versenyre hívatkoztunk, hogy nem tudtunk készülni.

A szerző felvétele

Szüleikkel
és edzőikkel
a wroclawi Eb-n

– Mit tanulsz most, Máté?

– Én is tettem egy vargabetűt, mint a bátyám. Először programtervező informatikusnak jelentkeztem. Akkor még nem tudtam programozni, de nagyon érdekelt az informatika. Akkor készültünk a világbajnokságra, és az sokat kivett belőlem. Kimaradt egy év, és most kereskedelem és marketing szakos hallgató vagyok. Én egy másik szervezet Európa-bajnokságán Bulgáriában 2018-ban szereztem meg az indulás jogát a tavalyi vb-re. A Tokióra való felkészülés – több mint tíz edzés hetente, hét-nyolc hónapon keresztül – embert próbáló volt, pedig már több nemzetközi verseny volt a hátunk mögött. Volt két olyan hét, amikor egyszerre érettségiztem, Eb-n versenyeztem és vizsgáztam a fekete övért.

– Ez utóbbi mit jelent?

– Minden színes övből – fehér, kék, sárga, zöld és barna – két fokozat van, a legmagasabb feketének azonban 10. Ebből az első ötért vizsgát kell tenni, a többi adományozzák az arra érdemeseknek. Az övfokozatoknak megfelelően adjuk meg egymásnak a tiszteletet.

Máté a tokiói
világbajnokságon

– András hogy áll az övekkel?

– Ádámnak és Máténak már megvan az első fokozat a fekete övből, én pedig most készülök rá, hogy megszerezzem. A nyári edzőtáborban szeretnék levizsgázni.

– Ki indulhat el egy versenyen?

– Magyarországon az A kategóriás versenyző megmérgetheti magát, ha legalább zöld öves és van utánpótlás vagy felnőtt B kategóriás versenyeredménye. Általában 16-os táblán vagyunk, és egyenes kieséssel zajlik a küzdelem. Négy nyertes mérkőzéssel aranyérmes lehetsz. Minden országnak van két kvótája egy-egy súlycsoportban, a rendezőnek három. Magyarországon a felnőtt bajnokságban lehet versenyjogot szerezni, innen az első kettő megy tovább. 2015-ben a semiből érkezve megnyertem az országos bajnokságot. Azt beszéltük a szövetséggel és az edzőimmel, hogy nem megyek az Európa-bajnokságra, mert még nincs elég versenyzői tapasztalatom, ezért a következő esztendőben a Kárpátia Kupán Lengyelországban, Rzeszówban én is képviseltem hazánkat. Egy fehér orosz sráctól kaptam ki az elődöntőben. 2017-ben Kielcében is második lettem az U22-esek között. Itt tapasztaltam meg először, milyen küzdeni a kiemelt tatamin reflektorfényben, és közben zúg a Ria! Ria! Hungária!... Utána a felnőtt Eb-n is dobogós lettem – kétszer is –, ezzel érdemeltem ki a tokiói részvétel jogát.

– Nem kerültetek még egymással szembe a tatamin?

– Mátéval összekerültünk az országos döntőben, és majdnem leléptettek minket. Kétszer is figyelmeztettek, hogy küzdjünk! Nehéz azonban úgy küzdeni, hogy nem akarsz a testvérednek – még véletlenül sem – sérülést okozni. Európában a magyarok, a litvánok, az ukránok és a lengyelek a legjobbak. Nemhiába rendeznek sok nemzetközi versenyt Lengyelországban. Szívesen is bízzák meg őket egy-egy nagyobb szabású verseny lebonyolításával, mert professzionálisak a szervezésben.

– Ádám, neked mit jelent a versenyzés?

– Már fiatalon megéreztem én is a versenyzés hangulatát, hiszen több diákolimpián is sikeresen szerepeltem. 2018-ból a lengyelországi Wroclawban megrendezett felnőtt és junior Európa-bajnokság is emlékezetes maradt. Minden kategóriában maximum két versenyző indulhatott Magyarországról. Én 95

(folytatás a következő oldalon)

Világversenyeken küzdenek a Dávid fiúk

(folytatás az előző oldalról)

➤ kg-ban indultam, Máté és András +95 kg-ban. Bandi a dobogóig verekedte magát, harmadik lett, és én is.

– Találkoztatok-e váradi sportolókkal?

– Nagyváradon már edzettünk, de még nem versenyeztünk. Jó kapcsolatot ápolunk. 2006-ban találkoztunk először a Vekeri-tó mellett egy táborban, és ez a sportbarátság azóta is tart. Anca Wallmen, a szövetség vezetője jól beszél magyarul, a többiekkel pedig angolul értekezünk. Biharban Nagykeréki is közel áll a szívünkhöz. Sokat nyaraltunk az apai nagyszülőknél. Az első nap mindig vágunk egy botot, mert a papának is volt a juhok mellett, ezért nekünk is kellett. Elkészítettük a reggelit, és utána mienk volt a világ. Feltarisznyáztunk, és megnéztük papát, hogy látja el a birkákat. Ha jó idő volt, napestig rúgtuk a labdát a focipályán.

Andrásnak elég a karate, számára ez nemcsak sport, szerelem is. Szívesen vesz részt a Parola pinceklub életében. A jegyszedéstől a koncert lebonyolításáig mindenben szívesen segít. Mátét öt éve érdekli a fényképezés, komolyabb gépet 2017-ben vett. Nagyon szeret a koncerteken fotózni.

Ádám sportszervező szakon tanul az egyetemen, s egy éve kezdett el kosárlabdás kártyákat gyűjteni. Szereti a kosárlabdát, volt néhány különleges meze, de valami maradandóbb emléket is szeretett volna. Gyűjtőszennedélyével nincs egyedül. Egy-egy kártya egy

András a tatamin a japán fővárosban

A Szolnok Kupa
küzdelmeinek
végén is
mindhárman
dobogóra állhattak

Wroclawban Ádám az elődöntőig küzdötte magát

neves kosaras aláírásával néha csillagászati összegekért cserél gazdát. Nem olcsó mulatság, így inkább már csak a kedvenc kosarasaira fókuszál. Gyűjteményében egy-egy kártya mellett egy kis mezdarab is található, ez szintén jelentős trófea.

A beszélgetésből is kitűnt, hogy a fiúk a szülőktől megkaptak mindent. Édesanyjuk a helyi kórházban szülésznő, édesapjuk pedig rendvédelmi dolgozó a határnál. Egy-egy megmérettetés családi esemény is, hiszen együtt voltak sokszor Lengyelországban, és a szülők ott voltak Tokióban is. András így fogalmazta ezt meg: „Nagyon sok versenyen vettünk már részt, de egy kezemen meg tudom számlálni, mikor nem voltak ott a szüleink!” Talán egyszer az olimpián is dobogóra állhatnak a Dávid testvérek.

Kocsis Csaba